

Kniha Daniel — číslo štyridsaťdva

Spojovacie články

Jeff Pippenger

2024-01-06

Ján Krstiteľ bol prorokom spájajúceho článku.

„Prorok Ján bol spojovacím článkom medzi dvoma obdobiami. Ako Boží zástupca vystúpil, aby ukázal vzťah zákona a prorokov ku kresťanskej dobe. Bol menším svetlom, po ktorom malo nasledovať väčšie. Jánova myseľ bola osvietená Duchom Svätým, aby mohol osvecovať svoj ľud; no nijaké iné svetlo nikdy nesvietilo a ani nikdy nebude svietiť tak jasne na padlého človeka ako to, ktoré vyžarovalo z učenia a príkladu Ježiša. Kristus a Jeho poslanie boli chápané len nejasne, ako boli predobrazené v obetiach tieňa. Ani sám Ján ešte úplne nepochopil budúci, nesmrteľný život skrze Spasiteľa.“ Túžba vekov, 220.

Ježiš bol tiež prorokom spojovacieho článku.

„Kristus razil cestu zo zeme do neba. Tvorí spojovací článok medzi týmito dvoma svetmi. Prináša človeku lásku a zhovievavosť Boha a človeka prostredníctvom svojich zásluh privádza k tomu, aby sa stretol so zmierením od Boha. Kristus je cesta, pravda a život. Nasledovať Ho krok za krokom, bolestne a pomaly, ďalej a vyššie, po ceste čistoty a svätosti, je namáhavá práca. Kristus však učinil bohaté opatrenie, aby pri každom ďalšom kroku v božskom živote udelil novú silu a božskú moc. Toto je poznanie a skúsenosť, ktoré všetci pracovníci v úrade veľmi potrebujú a musia mať, lebo inak denne uvádzajú pohanu na Kristovu vec.“ Testimonies, zväzok 3, 193.

Prorocké dielo Jána Krstiteľa zahŕňalo prepojenie obdobia pozemskej svätyne s nebeskou svätyňou. Prvé slová, ktoré Ján vyslovil, keď prvýkrát uvidel Ježiša, boli:

Na druhý deň Ján videl Ježiša prichádzať k nemu a povedal: Hľa, Baránok Boží, ktorý sníma hriech sveta. Ján 1,29.

No hoci mal Ján stotožniť prechod od starovekého Izraela k duchovnému Izraelu, jeho porozumenie tomuto prechodu bolo obmedzené.

Kristus povedal na obhajobu Jána: „Ale čo ste vyšli vidieť? Proroka? Áno, hovorím vám, a viac ako proroka.“ Ján nebol len prorokom, ktorý mal predpovedať budúce udalosti, ale bol dieťaťom zasľúbenia, naplneným Duchom Svätým od svojho narodenia, a Bohom ustanoveným vykonať osobitné dielo ako reformátor, pripravujúci ľud na prijatie Krista. Prorok Ján bol spájajúcim článkom medzi dvoma obdobiami.

„Náboženstvo Židov v dôsledku ich odpadnutia od Boha pozostávalo prevažne z obradov. Ján bol menším svetlom, po ktorom malo nasledovať väčšie svetlo. Mal otriastť dôverou ľudu v ich tradície, pripomenúť im ich hriechy a viesť ich k pokániu, aby boli pripravení oceniť Kristovo dielo. Boh zjavoval Jánovi prostredníctvom vnuknutia a osvietil proroka, aby mohol odstrániť

poveru a temnotu z mysli úprimných Židov, ktoré sa na nich po celé generácie hromadili následkom falošných učení.“

„Najmenší učeník, ktorý nasledoval Ježiša, ktorý bol svedkom jeho zázrakov a počúval jeho božské poučujúce učenie a počul potešujúce slová, ktoré vychádzali z jeho pier, bol viac zvýhodnený než Ján Krstiteľ, lebo mal jasnejšie svetlo. Nijaké iné svetlo neosvietilo ani nikdy neosvieti rozum hriešneho, padlého človeka okrem toho, ktoré bolo a je sprostredkované skrze Toho, ktorý je svetlom sveta. Kristus a jeho poslanie boli prostredníctvom tieňových obetí chápané iba nejasne. Aj Ján sa domnieval, že Kristovo kráľovstvo bude v Jeruzaleme a že zriadi časné kráľovstvo, ktorého poddaní budú svätí.“ Review and Herald, 8. apríla 1873.

Aj apoštol Pavol bol prorokom spájajúceho článku, ktorý mal určiť prorocké uplatnenia doslovného prechodu k duchovnému. Chápal, že doslovný Jeruzalem už viac nebol Jeruzalemom prorocka, lebo vtedy prešiel v nebeský Jeruzalem.

Lebo táto Agar je vrch Sinaj v Arábii a zodpovedá terajšiemu Jeruzalemu, ktorý je v otroctve so svojimi deťmi. Ale Jeruzalem, ktorý je hore, je slobodný, a ten je matkou nás všetkých. Galat'anom 4:25, 26.

V druhej kapitole 2. listu Tesaloničanom, ktorou sme sa zaoberali, Pavol označil doslovný pohanský Rím za mocnosť, ktorá zadržovala duchovný pápežský Rím pred vystúpením na trón až do roku 538. V tejto kapitole uvádza, že „človek hriechu“, ktorý sedí v chráme Božom, bol tým istým „kráľom“, ktorého Daniel označil v jedenástej kapitole, vo verši tridsaťšesť. Dôkaz, že „kráľom severu“ v posledných šiestich veršoch Daniela jedenásť je pápežstvo, sa stal kľúčom k ustanoveniu rámca pravdy, ktorý Future for America používalo od nárastu poznania v roku 1989.

V tej istej kapitole Pavol označil dielo pohanského Ríma, ktoré zadržovalo vzostup pápežstva, až do času, keď bude pohanský Rím odstránený, a tak určil, že „každodenná obeť“ v knihe Daniel predstavovala pohanský Rím. Táto pravda sa stala samým kľúčom k ustanoveniu rámca pravdy, ktorý v roku 1798 priniesol rozmnoženie poznania.

V dejinách Williama Millera bolo posolstvo hlásané v čase, keď malo dôjsť k prechodu od filadelfského hnutia k laodicejskému hnutiu. V dejinách Future for America teraz prebieha prechod od laodicejského hnutia k filadelfskému hnutiu.

Pravda, ktorú Pavol predložil v 2. Tesaloničanom a ktorá označila prechod od doslovného pohanského Ríma k duchovnému pápežskému Rímu, sa stala rámcom Millerovho prorockého porozumenia. Ján Krstiteľ i Pavol boli obaja vzbudení, aby vysvetlili prechod od doslovného k duchovnému. William Miller bol podobrazne stotožnený s Jánom Krstiteľom a v jeho diele bolo nevyhnutné, aby rozpoznal vzťah a prechod medzi pohanským a pápežským Rímom, prechod, ktorý bol Ján vzbudený označiť.

V knihe Daniel je päť odkazov na „ustavičnú“ a vždy predchádzajú symbolu pápežskej moci. V kontexte prorockého prechodu, ktorý zvažujeme, všetkých päť odkazov zahŕňa prechod z doslovného Ríma k duchovnému Rímu. „Ustavičná“ v knihe Daniel je jednou z právd znázornených na dvoch tabuľkách Habakuka, a preto je základnou pravdou, ktorú bolo treba

obhajovať; pravdou, ktorá mala byť napokon prikrytá falošnými a podvrhnutými klenotmi a mincami. Nie je náhodou, že každá pravda znázornená na dvoch posvätných tabuľkách má priame inšpirované potvrdenia v spisoch Ellen Whiteovej. Odmietnuť ktorúkoľvek zo základných práv (vrátane „ustavičnej“) znamená zároveň odmietnuť autoritu Ducha proroctva.

„Potom som vo vzťahu ku ‚Každodennej‘ videla, že slovo ‚obeta‘ bolo doplnené ľudskou múdrosťou a nepatrí do textu; a že Pán dal správne chápanie tejto veci tým, ktorí hlásali posolstvo o hodine súdu. Keď panovala jednota, pred rokom 1844, takmer všetci boli zjednotení v správnom chápaní ‚Každodennej‘; no od roku 1844 boli v zmätku prijaté iné názory a nasledovali temnota a zmätok.“ Review and Herald, 1. novembra 1850.

Tí, „ktorí hlásali posolstvo o hodine súdu“, rozumeli „ustavičnej“ ako symbolu pohanstva a/alebo pohanského Ríma. Ich chápanie zahŕňalo aj skutočnosť, že slovo „obeta“ do daného miesta v Danielovi nepatrilo, ale bolo tam pridané prekladateľmi Biblie kráľa Jakuba (ľudskou múdrosťou). Pionierske chápanie ďalej zahŕňalo, že „ustavičná“ bola vždy predstavovaná v spojení s jedným z dvoch symbolov pápežskej moci a že pohanstvo („ustavičná“) vždy predchádzalo pápežský symbol. Vždy boli označené v poradí, v akom vstupovali do prorockých dejín. Knihy Daniel a Zjavenie sa nikdy neodchýľujú od historickej postupnosti, v ktorej pohanstvo predchádza pápežstvo, a keď kniha Zjavenie uvádza tretiu pustošiacu moc falošného proroka, toto poradie je vždy zachované.

Bez Pavlovho poučenia, že doslovné skutočnosti proroctva prešli v časovom období kríža do duchovnej roviny, vzniká problém s Kristovým predpovedaním zničenia Jeruzalema, ktoré sa nachádza vo všetkých evanjeliách okrem Jána. Dva symboly pápežstva spojené s „ustavičnou obetou“ v knihe Daniel sú ohavnosť spustošenia a prestúpenie spustošenia. Tieto dva symboly predstavujú znamenie šelmy (ohavnosť) a obraz šelmy (prestúpenie).

Prestúpenie, ktoré umožňuje pápežstvu vraždiť tých, ktorých považuje za heretikov, je spojenie cirkvi a štátu, pričom cirkev má nad týmto vzťahom kontrolu. Daniel teda predstavuje spojenie cirkvi a štátu, ktoré je obrazom pápežskej šelmy, ako prestúpenie spustošenia. Biblia označuje modlárstvo za ohavnosť a celé modlárstvo pápežskej moci je predstavené prostredníctvom jej modloslužobnej soboty, ktorú Ján nazýva znamením šelmy a Daniel ohavnosťou, ktorá pôsobí spustošenie.

A z jedného z nich vyšiel malý roh, ktorý nesmierne vzrástol na juh a na východ a k nádhernej krajine. A vzrástol až po vojsko nebies; a zvrhol na zem niektorých z vojska i z hviezd a pošliapal ich. Áno, vyvyšoval sa až po Knieža vojska, a skrze neho bola odňatá ustavičná obeta, a miesto jeho svätyne bolo zvrhnuté. A vojsko mu bolo vydané proti ustavičnej obeti pre priestupok, a zhodilo pravdu na zem; a konalo a prospievalo. Daniel 8:9–12.

Týmto veršom sa budeme podrobnejšie venovať v inom článku, ale v jedenástom verši bola mocnosťou, ktorá sa povyšovala proti Kristovi, pohanská rímska moc, keď sa Ho pri Jeho narodení pokúsili zabiť a napokon tak učinili na kríži. Verš uvádza, že „ním“ (pohanskou rímskou mocou) „bolo odňaté každodenné“. Hebrejské slovo preložené ako „odňaté“ je „rum“ a znamená „pozdvihnúť a vyvýšiť“. Pohanská rímska moc mala pozdvihnúť a vyvýšiť náboženstvo pohanstva,

a práve to v dejinách aj urobila. Preto sa nazýva „pohanským“ Rímom.

Nasledujúci verš uvádza, že pápežskému Rímu bol daný „zástup“ (vojenská moc), ktorý bol proti „ustavičnému“, alebo ho mal premôcť („ustavičné“ znamená pohanstvo). Aj to je historický fakt, lebo pápežstvo použilo vojenskú silu (hoci nikdy nemalo vlastné vojsko), aby prekonalo prekážku, ktorá stála v ceste jeho vzostupu k moci. Táto moc pochádzala z pohanského Ríma. Vojenská moc, ktorú použilo, mu bola daná skrze „prestúpenie“, lebo prestúpením, ktoré mu umožnilo ovládať vojská kráľov, ktorí ho v roku 538 dosadili na trón, bolo prestúpenie spočívajúce v spojení cirkvi a štátu. Najprv je v jedenástom verši oslovený pohanský Rím, čím je študent poučený, že pohanský Rím povstane proti Kristovi a že povýši náboženstvo pohanstva.

Nasledujúci verš opisuje priestupok spojenia cirkvi a štátu, ktorý umožnil pápežstvu prekonať a odstrániť zábranu, ktorú proti nemu uplatňoval pohanský Rím. Dejiny potvrdzujú výklad oboch týchto veršov. „Každodenná obet“ predstavuje buď pohanský Rím, moc, ktorá stála proti Kristovi, alebo náboženstvo pohanstva, ktoré bolo vyvýšené pohanským Rímom. Po symbole „každodennej obete“ potom nasleduje pápežstvo, keďže označuje priestupok spojenia cirkvi a štátu, ktorý je tým, čo zmocňuje pápežstvo vojskom, aby zaň konalo jeho špinavú prácu. Danielovo tretie použitie výrazu „každodenná obet“ je otázkou, ktorá prináša odpoveď, ktorá je ústredným pilierom adventizmu.

Potom som počul hovoriť jedného svätého; a iný svätý povedal tomu istému svätému, ktorý hovoril: Dokedy potrvá videnie o ustavičnej obeti a o spustošujúcom prestúpení, že i svätyňa i zástup budú vydané na pošliapanie? Daniel 8:13.

V tomto verši je položená otázka, ako dlho potrvá videnie, a teda sa žiada odpoveď vyjadrujúca trvanie, nie určitý bod v čase. Otázka neznie, v ktorý dátum sa videnie naplní, ale aké je trvanie videnia. Verš sa nepýta „Kedy?“, ale „Ako dlho?“ Videnie sa týka spustošujúcich mocností pohanstva, predstaveného ako „ustavičná obet“, a pápežstva, predstaveného ako priestupok pápežstva, ktorý sa dovŕšuje, keď smilní s kráľmi zeme. Tieto dve spustošujúce mocnosti, pohanstvo, po ktorom nasleduje pápežstvo, mali pošliapavať svätyňu a zástup počas obdobia „sedem časov“.

Je dôležité rozpoznať, že pošliapavanie doslovnej svätyne, ktoré sa začalo v čase Babylna a pokračovalo až po zničenie Jeruzalema pohanským Rímom v roku 70 po Kr., vykonávali od začiatku dejín až do konca pohanskej mocnosti. Teda doslovné pohanstvo v množnom čísle pošliapavalo doslovnú svätyňu a doslovný zástup (Boží ľud). No duchovný Rím pošliapaval duchovný Jeruzalem a duchovný Izrael.

Ale nádvorie, ktoré je mimo chrámu, vynechaj a nemeraj ho, lebo je dané pohanom; a sväté mesto budú šliapať nohami štyridsaťdva mesiacov. A dám moc svojim dvom svedkom a budú prorokovať tisícvestošesťdesiat dní, odetí v žinenom rúchu. Zjavenie 11, 2. 3.

Ján Krstiteľ bol prorokom spojovacím článkom, ktorý označil zmenu obdobia od pozemskej svätyne k nebeskej, hoci nepoznal plnosť svojho diela. Pavol bol prorokom spojovacím článkom, ktorý označil zmenu obdobia od doslovného Izraela (vojska) k duchovnému Izraelu. Jeruzalem,

ktorý bol pošliapavaný štyridsaťdva mesiacov, bol duchovný Jeruzalem.

„Tu spomenuté obdobia — „štyridsaťdva mesiacov“ a „tisíc dvestošesťdesiat dní“ — sú totožné a obe rovnako predstavujú čas, počas ktorého mala Kristova cirkev trpieť útlakom zo strany Ríma. Tých 1260 rokov pápežskej nadvlády sa začalo v roku 538 po Kr., a preto sa malo skončiť v roku 1798. V tom čase vstúpilo do Ríma francúzske vojsko, zajalo pápeža a ten zomrel vo vyhnanstve. Hoci bol krátko nato zvolený nový pápež, pápežská hierarchia už odvtedy nikdy nebola schopná uplatňovať moc, ktorú predtým mala.“ The Great Controversy, 266.

Pavol rozpoznal, že pri prechode, ktorý sa odohral v dejinách kríža, duchovný Jeruzalem, ktorý „je hore“, sa stal mestom, ktoré si Boh vyvolil, aby doň položil svoje meno, a doslovný Jeruzalem prestal byť Jeruzalemom biblického proroctva.

Lebo tento Agar je vrch Sinaj v Arábii a zodpovedá terajšiemu Jeruzalemu, ktorý je v otroctve so svojimi deťmi. Ale horný Jeruzalem je slobodný; on je matkou nás všetkých. Galat'anom 4:25, 26.

Túto pravdu je nevyhnutné správne chápať a nesprávne použitie doslovného Jeruzalema ako symbolu biblického proroctva je súčasťou klamu, ktorý vytvorili jezuiti, aby podkopali pravdu, že rímsky pápež je antikrist. Toto falošné učenie vytvára v odpadlickom protestantizme presvedčenie, ktoré im umožňuje nesprávne hľadiť na moderný židovský národ Izraela ako na symbol proroctva. Doslovný Jeruzalem prestal byť Božím Jeruzalemom v čase kríža.

„Mesto Jeruzalem už nie je posvätným miestom. Spočíva na ňom Božie prekliatie pre odmietnutie a ukrižovanie Krista. Leží na ňom temná škvrna viny a už nikdy viac nebude posvätným miestom, kým nebude očistené očisťujúcimi ohňami neba. V čase, keď táto hriechom prekliata zem bude očistená od každej škvrny hriechu, Kristus bude opäť stáť na Olivovom vrchu. Keď na ňom spočinú Jeho nohy, rozštíepi sa a stane sa veľkou rovinou, pripravenou pre Božie mesto.“ Review and Herald, 30. júla 1901.

Význam rozlíšenia medzi doslovným Jeruzalemom a duchovným Jeruzalemom bude objasnený, keď budeme uvažovať o Kristovom proroctve o konci sveta. Štvrtý raz Daniel označuje „ustavičnú obeť“ v jedenástej kapitole.

A ramená povstanú z jeho strany, poškvria svätyňu pevnosti, odstránia ustavičnú obeť a postavia ohavnosť spustošenia. Daniel 11,31.

Tento verš označuje dielo pohanského Ríma pri dosadení pápežstva na trón zeme v roku 538. „Ramená“ predstavujú vojenskú silu pohanského Ríma, ktorá sa postavila na obranu pápežstva, počnúc Chlodovikom, kráľom Frankov, v roku 496. Na dosadení pápežstva po Chlodovikovi pracovali aj rôzni európski králi, avšak tento verš označuje štyri veci, ktoré európski králi (ramená) vykonali pre pápežstvo, keď prestúpili tým, že uzavreli zväzok cirkvi a štátu so smilnicou z Týru.

Keď sa postavili na stranu pápežstva, „poškvrnili“ alebo zničili mesto Rím, ktoré bolo symbolom sily pohanského i pápežského Ríma. Poškvrnenie uvedené vo verši sa v priebehu rokov vykonávalo opakovane, keďže mesto Rím bolo vystavené nepretržitým vojenským útokom. Tí

európski králi (ramená) mali tiež „odstrániť každodennú“. Hebrejské slovo preložené v tomto verši ako „odstrániť“ nie je „rum“, ako to bolo v ôsmej kapitole. V tomto verši je slovo preložené ako „odstrániť“ „sur“ a znamená odstrániť. Ramená európskych kráľov mali v roku 508 odstrániť pohanský odpor voči vzostupu pápežstva. Potom v roku 538 mali tieto ramená posadiť pápežstvo na trón zeme. A potom na Koncile v Orléanse, práve v tom roku, pápežstvo zaviedlo nedeľný zákon.

Nedeľa ako deň bohoslužby je tým, čo sestra Whiteová nazýva „modlárskou“ sobotou, a modlárstvo je dokonalou biblickou definíciou slova „ohavnosť“. V roku 538 ramená pohanského Ríma ustanovili ohavnosť spustošenia.

„Všetci, ktorí budú vyvyšovať a uctievať modloslužobnú sobotu, deň, ktorý Boh nepožehnal, pomáhajú diablu a jeho anjelom celou silou svojich Bohom daných schopností, ktoré zvrátili na nesprávne použitie. Inšpirovaní iným duchom, ktorý zaslepuje ich rozlišovaciu schopnosť, nemôžu vidieť, že vyvyšovanie nedele je výlučne ustanovením Katolíckej cirkvi.“ Selected Messages, kniha 3, 423.

Proroctvo a dejiny potvrdzujú použitie, ktoré sme práve určili pre tridsiaty prvý verš. Keď hovoríme, že proroctvo potvrdzuje toto použitie, máme na mysli skutočnosť, že existujú aj iné proroctvá, ktoré sa zaoberajú tými istými skutočnosťami, hoci ich v tomto čase do tejto rozpravy nezapájame. Piate a posledné použitie výrazu „the daily“ u Daniela sa nachádza v dvanástej kapitole.

A od času, keď bude zrušená ustavičná obeť a postavená ohavnosť spustošenia, uplynie tisíc dvesto deväťdesiat dní. Blahoslavený je ten, kto vytrvá a dosiahne tisíc tristo tridsaťpäť dní. Daniel 12:11, 12.

Proroctvo a dejiny dosvedčujú, že v roku 508 sa odpor proti vzostupu pápežstva v podstate skončil, keď bola, ako uvádza siedma kapitola Daniela, vykorenená posledná z troch zemepisných prekážok (Góti).

Pozoroval som rohy, a hľa, vystúpil medzi nimi iný, malý roh, pred ktorým boli tri z prvých rohov vytrhnuté aj s koreňmi; a hľa, na tomto rohu boli oči ako oči človeka a ústa, ktoré hovorili veľké veci. Daniel 7:8.

Odstránenie troch rohov je znázornené na dvoch posvätných tabuľkách; a keď bola tretia z týchto troch geografických prekážok vyhnaná z mesta Rím v roku 508, odpor proti vzostupu pápežskej moci bol odstránený. Vztyčenie, o ktorom sa hovorí v jedenástom verši, predstavuje tridsať rokov medzi rokmi 508 a 538. Označuje tridsať rokov, počas ktorých bola dovŕšená príprava na ustanovenie človeka hriechu v chráme Božom.

Slovo preložené ako „odňaté“ je aj „sur“, čo znamená odstrániť, a v roku 508 bol odpor proti vzostupu pápežstva odstránený (odňatý). Od tohto dátumu vás tisícdeväťdesiat rokov privedie do roku 1798 a k smrteľnej rane pápežstva. Tisícristotridsaťpäť dní vás privedie k prvému sklamaniu a k začiatku času meškania na samom konci roku 1843. Verš zasľubuje požehnanie tým, ktorí „prichádzajú“ do roku 1843. Slovo „prichádza“ znamená dotknúť sa. Prvý

deň roku 1844 označuje prvé sklamanie, ale posledný deň roku 1843 sa dotýka prvého okamihu roku 1844. Posledný deň roka sa dotýka prvého dňa nasledujúceho roka. Požehnanie spojené s týmto dátumom je potvrdené dejinami a proroctvom.

V nasledujúcom článku budeme pokračovať v našom uvažovaní o význame „každodennej“ ako základnej pravdy.

„Všetky posolstvá dané v rokoch 1840–1844 majú byť teraz podávané dôrazne, lebo je mnoho ľudí, ktorí stratili správny smer. Posolstvá majú ísť ku všetkým cirkvám.

„Kristus povedal: ‚Blahoslavené sú vaše oči, lebo vidia; a vaše uši, lebo počujú. Lebo veru vám hovorím, že mnohí proroci a spravodliví ľudia túžili vidieť to, čo vy vidíte, a nevideli to; a počuť to, čo vy počujete, a nepočuli to‘ [Matúš 13:16, 17]. Blahoslavené sú oči, ktoré videli veci, ktoré boli videné v rokoch 1843 a 1844.“

„Posolstvo bolo dané. A pri opakovaní tohto posolstva by nemalo dôjsť k nijakému meškaniu, lebo znamenia časov sa naplňajú; záverečné dielo musí byť vykonané. Veľké dielo bude vykonané v krátkom čase. Čoskoro bude z Božieho určenia dané posolstvo, ktoré vzrastie v mocné volanie. Potom Daniel povstane vo svojom údele, aby vydal svoje svedectvo.“
Manuscript Releases, zväzok 21, 437.